

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 487/2023-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou M Kojtalová, s. r. o., Antona Bernoláka 51, Žilina, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Michaela Řiháková Kojtalová, LL.M., proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 10 CoPr 8/2021 z 29. apríla 2022 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 206/2022 z 27. apríla 2023 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konania. Zároveň žiada náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa obrátil na Okresný súd Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) so žalobou o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru proti žalovanému Centru sociálnych služieb [REDACTED] (ďalej len „centrum“) v zriaďovateľskej pôsobnosti Žilinského samosprávneho kraja. Okresný súd rozsudkom č. k. 5 Cpr 11/2020 z 21. júla 2021 jeho žalobu zamietol, návrh na prerušenie konania zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Okresný súd v úvode zhrnul, že sťažovateľ bol 11. mája 2015 poverený (predsedom Žilinského samosprávneho kraja) vykonávaním funkcie riaditeľa centra najdlhšie na dobu 6 mesiacov, následne bola 22. mája 2015 uzavretá pracovná doba na dobu určitú (6 mesiacov), po uplynutí tejto doby by došlo k ukončeniu tohto pracovného pomeru. Na základe menovacieho dekrétu predsedu Žilinského samosprávneho kraja z 18. novembra 2015, ktorým

bol sťažovateľ menový do funkcie riaditeľa centra, bola však uzatvorená dohoda o zmene obsahu pracovnej zmluvy. S účinnosťou od 25. novembra 2015 sa tak pracovný pomer zmenil na pracovný pomer na dobu neurčitú a zmenil sa aj druh práce z povereného riaditeľa na riaditeľa centra. Okresný súd následne uzavrel, že na základe odvolania sťažovateľa z funkcie riaditeľa centra prestal spĺňať predpoklady vyžadované § 42 ods. 2 Zákonníka práce, a preto bol prítomný výpovedný dôvod v zmysle § 63 ods. 1 písm. d) bodu 2 Zákonníka práce, uplatnený vo výpovedi spĺňajúcej všetky náležitosti (písomná, doručená sťažovateľovi, výpovedný dôvod vymedzený tak, že ho nemožno zameniť s iným dôvodom). Výpoveď bola daná orgánom, ktorý sťažovateľa vymenoval, teda Žilinským samosprávnym krajom ako zriaďovateľom centra, v mene ktorého koná jeho predsedníčka. Výpoveď bola sťažovateľovi doručená do vlastných rúk na pracovisku, pričom na jej platnosť nemá vplyv to, aká osoba v mene zamestnávateľa samotné doručenie vykonala. Okresný súd výpoveď nepovažoval za predčasnú, keďže v čase dania výpovede 18. decembra 2019 (účinky mali nastať uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby) už bolo 26. novembra 2019 rozhodnuté o odvolaní sťažovateľa (pričom účinky odvolania mali nastať 31. decembra 2019). Účinné prerokovanie predmetnej výpovede so Základnou odborovou organizáciou centra mal okresný súd za preukázané zo zápisnice zo 17. decembra 2019, pričom Zákonník práce neupravuje konkrétnu formu prerokovania. Zamestnávateľ ponúkol sťažovateľovi 12. decembra 2019 tri aktuálne voľné pracovné miesta, ktoré sťažovateľ neprijal. Sťažovateľovu námietku, že mu malo byť ponúknuté miesto manažéra kvality, vyhodnotil okresný súd ako nedôvodnú, keďže nebolo reálne vytvorené ani v čase podania výpovede, ani v nasledujúcom roku (hoci sa o jeho vytvorení uvažovalo).

3. Krajský súd odvolaním sťažovateľa napadnuté výroky I a III rozsudku okresného súdu ako vecne správne potvrdil. V úvode korigoval podľa neho nesprávne východisko okresného súdu o povinnosti zamestnávateľa ponúknuť len niektoré z voľných pracovných miest, keďže povinnosťou zamestnávateľa je ponúknuť zamestnancovi všetky voľné pracovné miesta. Keďže v prejednávanej veci boli sťažovateľovi ponúknuté všetky tri pracovné miesta, nemala táto nedôslednosť okresného súdu vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia. Krajský súd sa opätovne venoval námietkam sťažovateľa o neponúknutí mu miesta manažéra kvality, o neurčitosti subjektu, ktorý dával výpoveď, o doručovaní výpovede pracovníčkami Žilinského samosprávneho kraja, o predčasnosti výpovede. Pripomenul, že sťažovateľ sa neprihlásil do výberového konania na post riaditeľa centra vo vzťahu k ďalšiemu funkčnému obdobiu, preto bolo zrejmé, že túto funkciu nebude môcť ďalej vykonávať. Vo vzťahu k dohode o zmene obsahu pracovnej zmluvy akcentoval rozdielnu kvalitu právneho základu pracovnej zmluvy odvíjajúcej sa od poverenia a následne od vymenovania a snahu o zachovanie kontinuity bez zbytočného medziobdobia.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom jeho dovolanie zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP. Nestotožnil sa s názorom sťažovateľa, že krajský súd svoj rozsudok dostatočne a náležite neodôvodnil, resp. že nezohľadnil odvolaciu argumentáciu sťažovateľa. Po konštatovaní, že Žilinský samosprávny kraj zastúpený predsedníčkou, ktorý sťažovateľa vymenoval do funkcie riaditeľa, bol oprávnený k podaniu výpovede, že zamestnávateľ môže na vykonanie prerokovania výpovede, ako aj na doručenie výpovede poveriť ktoréhokoľvek zamestnanca, že sťažovateľovi boli ponúknuté všetky voľné pracovné miesta, a nestotožnení sa s námietkou sťažovateľa o predčasnosti výpovede zdôraznil potrebu rozlišovať medzi poverením a vymenovaním. Najvyšší súd uzavrel, že sťažovateľ

po nastúpení do pracovného pomeru len na základe poverenia mohol vo funkcii zotrvať iba 6 mesiacov. Následne bol menovaný na základe výberového konania na obdobie 4 rokov, pričom pre pokračovanie bolo potrebné zúčastniť sa výberového konania a splniť podmienku podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce, k čomu nedošlo.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta:

- a) arbitrárny a svojvoľný výklad § 42 ods. 2, § 63 ods. 1 písm. d) bodu 2, § 9 ods. 1 a § 38 Zákonníka práce v spojení s § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone práce vo verejnom záujme“);
- b) krajský súd sa riadne nevysporiadal so všetkými odvolacími námietkami. Sťažovateľ svoju argumentáciu zakladá na presvedčení, že keďže jeho pracovný pomer nevznikol na základe písomnej pracovnej zmluvy až po jeho vymenovaní do funkcie riaditeľa centra, nemohol byť v prejednávanej veci uplatnený výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce. Krajský súd nekonformným spôsobom vyložil § 42 ods. 2 Zákonníka práce, keď konštatoval, že je bežné použitie odkladu, keď sa vymenovaný zamestnanec neujíma funkcie bezprostredne, ale s časovým odstupom. Preto nebol dodržaný princíp právnej istoty vyjadrený v § 61 ods. 2 Zákonníka práce s použitím taxatívneho vymedzenia výpovedných dôvodov podľa § 63 v nadväznosti na § 42 ods. 2 Zákonníka práce, § 9 ods. 1 Zákonníka práce v spojení s § 4 zákona o výkone práce vo verejnom záujme;
- c) krajský súd a najvyšší súd svoj nesprávny právny záver zároveň nedostatočne odôvodnili a kvalifikovane sa nevysporiadali ani s jeho ďalšími námietkami (predčasnosť výpovede, keďže v čase jej podania zastával funkciu riaditeľa centra, nedostatočne definovaný subjekt, ktorý výpoveď podal, nedoručenie mu výpovede zamestnávateľom v zmysle § 38 ods. 1 Zákonníka práce, neprerokovanie s odborovou organizáciou zákonom predpísaným spôsobom, nesplnenie ponukovej povinnosti);
- d) najvyššiemu súdu vytyka, že obsahovo nesprávne vyhodnotil skutkovú situáciu týkajúcu sa uzatvorenia pracovného pomeru sťažovateľa, že zamieňal postavenie zamestnávateľa, osoby oprávnenej konať za zamestnávateľa a postavenie zriaďovateľa, preto nesprávne vyhodnotil dovolacie námietky a nedostatočne sa s nimi vysporiadal;
- e) za arbitrárny považuje záver najvyššieho súdu, že k podaniu výpovede bol oprávnený priamo Žilinský samosprávny kraj. Skončenie pracovného pomeru nebolo podané zamestnávateľom, za ktorého by právny úkon učinil Žilinský samosprávny kraj, tak ako predpokladá právna úprava (§ 4 zákona o výkone práce vo verejnom záujme);
- f) na margo záverov najvyššieho súdu zdôrazňuje, že obdobie pôsobnosti sťažovateľa v jeho funkcii neskončilo uplynutím zákonom stanovenej doby, ale odvolaním pred jej uplynutím.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí jeho dovolania v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu, ktorým potvrdil zamietnutie žaloby

sťažovateľa o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru, ktoré považuje za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne z dôvodu svojvoľného výkladu príslušných ustanovení Zákonníka práce a zákona o výkone prác vo verejnom záujme.

7. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu:

8. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f), ako aj § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolacie argumenty sa rovnako ako argumentácia v ústavnej sťažnosti týkali nedostatočného odôvodnenia a svojvoľného výkladu príslušných právnych predpisov.

9. Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, v ktorom uviedol obsahovo rovnaké námietky ako v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd konštatuje, že nemá na opätovné posúdenie jeho totožných argumentov právomoc (porov. napr. I. ÚS 17/2023, I. ÚS 546/2022), pretože už boli predmetom posúdenia v dovolacom konaní, ktoré sťažovateľ inicioval a ktoré najvyšší súd zavŕšil vydaním napadnutého rozsudku. Dovoláním sťažovateľa sa najvyšší súd vecne zaoberal, a došiel k záveru o jeho nedôvodnosti, preto ho zamietol podľa § 448 CSP.

10. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pristúpil k odmietnutiu ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv rozsudkom najvyššieho súdu:

11. Vzhľadom na to, že sťažovateľom formulované námietky v ústavnej sťažnosti sú viac menej opakovaním jeho argumentácie prezentovanej v konaní pred okresným súdom, krajským súdom a napokon aj v jeho dovolaní adresovanom najvyššiemu súdu, ústavný súd v úvode pripomína, že nie je skutkový súdom, resp. súdom tretej či štvrtej inštancie, ktorý by preskúmaval skutkové a právne závery všeobecných súdov.

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

13. Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 zákona o ústavnom súde posúdiť, či tieto požiadavky kladené na rozhodnutie najvyšší súd rešpektoval minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a to v rozsahu sťažnostnej argumentácie sťažovateľa.

14. Ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj s jemu predchádzajúcimi rozsudkami okresného súdu a krajského súdu. Nestotožňuje sa s námietkou sťažovateľa spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (ako aj jemu predchádzajúcich rozhodnutí) a nevysporiadaní sa jeho podstatnou argumentáciou. Po oboznámení sa s odôvodnením rozhodnutí všeobecných súdov tak nevzhladol dôvod nestotožniť sa so (síce stručným) záverom najvyššieho súdu vyjadreným v bode 12 napadnutého rozsudku, že obsah spisu nedáva podklad na záver, že krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil.

15. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, najvyšší súd sa stotožnil s výkladom a aplikáciou príslušných ustanovení krajským súdom. Výslovne sa vyjadril k námietke sťažovateľa o neoprávnenosti subjektu, ktorý dal výpoveď, doručovaní výpovede a jej prerokovaní (bod 19 napadnutého rozsudku), k predčasnosti výpovede (bod 21 napadnutého rozsudku) a k vzniku pracovného pomeru (bod 23 napadnutého rozsudku).

16. V súvislosti s pomerne stručným odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd pripomína, že jeho úlohou nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady (napr. I. ÚS 281/2023).

17. Ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že s argumentáciou sťažovateľa spochybňujúcou splnenie zákonných podmienok v zmysle § 42 ods. 2 Zákonníka práce pri vzniku jeho pracovného pomeru, s ktorou spája nemožnosť aplikácie výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce, sa vyčerpávajúco vysporiadal už okresný súd v bode 17 až 21 jeho rozsudku, následne na ňu reagoval aj krajský súd v bodoch 29 až 31 jeho rozsudku.

18. Uvedené platí aj pre ďalšie argumenty sťažovateľa, v súvislosti s ktorými ústavný súd len stručne odkazuje na jednotlivé časti odôvodnenia rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, ktoré sú sťažovateľovi známe (predčasnosť výpovede – bod 24 rozsudku okresného súdu a body 25 až 27 rozsudku krajského súdu; nedostatočne definovaný subjekt dávajúci výpoveď – bod 22 rozsudku okresného súdu a body 21 a 22 rozsudku krajského súdu; doručovanie výpovede a jej prerokovanie s odborovým orgánom – bod 23 a 27 rozsudku okresného súdu a body 23 a 24 rozsudku krajského súdu; nesplnenie ponukovej povinnosti – bod 30 rozsudku okresného súdu a body 18 až 20 rozsudku krajského súdu).

19. Ústavný súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku sťažovateľa týkajúcu sa svojvoľného výkladu (najmä) § 42 ods. 2 a § 63 ods. 1 písm. d) bodu 2 Zákonníka práce.

20. Na tomto mieste ústavný konštatuje, že pomerne zmätočne pôsobí argumentácia sťažovateľa, ktorý sa domáha takého výkladu § 42 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého jeho pracovný pomer vznikol pred jeho vymenovaním do funkcie riaditeľa centra, keďže uzavretie pracovnej zmluvy bez vymenovania by malo za následok neplatnosť takejto pracovnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom. Odborná literatúra pritom ráta aj so sledom udalostí ako v prejednávanej veci. Ak bol do príslušnej funkcie vymenovaný zamestnanec, ktorý už je v pracovnom pomere, vymenovaním nedochádza k založeniu pracovného pomeru, ale k zmene pracovného pomeru. Na tomto právnom základe by malo dôjsť k zmene obsahu pracovnej zmluvy (porov. *Barancová, H. a kol. Zákonník práce. Komentár. 3. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2022. s. 492.*).

21. Podľa § 63 ods. 1 písm. d) bodu 2 Zákonníka práce zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak zamestnanec prestal spĺňať požiadavky podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce.

22. Podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce ak osobitný predpis ustanovuje voľbu alebo vymenovanie ako predpoklad vykonávania funkcie štatutárneho orgánu alebo vnútorný predpis zamestnávateľa, ustanovuje voľbu alebo vymenovanie ako požiadavku vykonávania funkcie vedúceho zamestnanca v priamej riadiacej pôsobnosti štatutárneho orgánu, pracovný pomer s týmto zamestnancom sa zakladá písomnou pracovnou zmluvou až po jeho zvolení alebo vymenovaní.

23. Podľa § 3 ods. 8 zákona o výkone práce vo verejnom záujme vymenovanie je predpokladom výkonu funkcie štatutárneho orgánu právnickej osoby zriadenej štátnym orgánom.

24. Ústavný súd už napríklad v uznesení č. k. I. ÚS 87/09 zo 17. marca 2009 nevzhliadol dôvod korigovať právny názor, že „navrhovateľka odvolaním z funkcie riaditeľky ako štatutárneho zástupcu odporcu v postavení zamestnanca odporcu prestala spĺňať požiadavky na výkon tejto funkcie podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce... čím bol daný dôvod výpovede zo strany zamestnávateľa podľa § 63 ods. 1 písm. d) bod 2 Zákonníka práce“.

25. V súvislosti s namietanou predčasnosťou výpovede považuje ústavný súd za vhodné odkázať napríklad na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 CoPr 7/2013 z 28. januára 2014, z ktorého (*mutatis mutandis*) vyplýva záver, že odvolaním navrhovateľa predsedom (úradu) navrhovateľ prestal spĺňať predpoklad na výkon funkcie riaditeľa (pobočky), a teda prestal spĺňať požiadavku podľa § 42 ods. 2 Zákonníka práce. Túto požiadavku neprestal spĺňať až nadobudnutím účinnosti odvolávacieho dekrétu, ale už samotným rozhodnutím o odvolaní z funkcie. Pretože toto rozhodnutie už v čase jeho vydania možno považovať za nezvratné, keď jeho účinky neboli viazané na splnenie žiadnej podmienky, nie je proti nemu prípustné odvolanie, a teda po jeho vydaní nie je už u navrhovateľa splnený predpoklad výkonu funkcie riaditeľa, ktorým je menovanie predsedom. A to bez ohľadu na to, že k nadobudnutiu účinnosti tohto rozhodnutia dochádza až neskôr. Pre posúdenie existencie výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. d) bodu 2 Zákonníka práce nie je rozhodujúce, kedy odvolanie nadobudne právoplatnosť, ale rozhodujúce je to, kedy bolo o odvolaní rozhodnuté.

26. Nemožno považovať za zanedbateľnú ani skutočnosť, na ktorú upozornil už krajský súd, že sťažovateľ sa neprihlásil do výberového konania na post riaditeľa centra vo vzťahu k ďalšiemu funkčnému obdobiu, keďže predpokladom vymenovania bolo práve jeho úspešné absolvovanie, a tak bolo zrejmé, že túto funkciu nebude môcť ďalej vykonávať.

27. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecných súdov a ich právnym záverom, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu takýmto nie je.

28. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup všeobecného súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V takom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (I. ÚS 632/2022, IV. ÚS 110/2022).

29. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu tak nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, a jeho právne závery považuje ústavný súd za dostatočne odôvodnené a ústavne udržateľné. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu